

„СВЕВЛАД“ – www.svevlad.org.rs

Александра Маринковић Обровски, „Модра Гора – заборављено српско име?
Оглед о српским/словенским именима записаним у 'Дечанској повељи'“

Објављено: мај, 2010.

Александра Маринковић Обровски

МОДРА ГОРА – ЗАБОРАВЉЕНО СРПСКО ИМЕ?

Оглед о српским/словенским именима записаним у "Дечанској повељи"

Сажетак

"Дечанска повеља", као један од настаријих сачуваних писаних споменика из српског средњовековља, богат је извор за многа проучавања, посебно ономастичка. У овом огледу пажњу смо посветили искључиво именима српског/словенског порекла, а нарочито имену Модра Гора које се у савременим српким именословима не наводи.

Приложена су и имена која нису записана у "Дечанској повељи", али се као српска/словенска могу реконструисати из патронима забележених у истом документу.

Богатство и бројност потврђених антропонима сведоче о некадашњој етничкој слици тог дела Косова и Метохије, као и оног дела територије који данас чини северну Албанију.

Кључне речи: имена, ономастика, Срби, Косово и Метохија, Дечани

Шта је то "Дечанска повеља"?

И данас у јужној српској покрајини, на Косову и Метохији, недалеко од Пећи, окружен албанским екстремистима спремним да га униште или прогласе својим [5] – опстаје један од најлепших и најзначајнијих српских средњовековних манастира – Дечани.

Приликом подизања Високих Дечана, како га Срби са поносом зову, тадашњи српски краљ Стефан Урош III даровао му је у власништво знатне поседе (метохе): села, катуне, реке, изворе, језера, горе, планине; људе – пореске обвезнике – сточаре, рибаре, земљораднике, занатлије...

Све – од реке Белог Дрима у Метохијско-призренској котлини до Комова у Црној Гори, и од Пећи до реке Валбоне у данашњој Албанији – припало је Високим Дечанима.

Ова одлука о поклону посведочена је оригиналним документом чији је назив "Дечанске хрисовуље", односно "Дечанске повеље". Има их три, а прва је написана 1330. године на пергаменту у облику свитка, величине 330x5200 милиметара, оверена краљевским златним печатом.

У вековима који ће уследити и у историјским околностима неповољним за Србију (пад Царства и османлијска вишевековна окупација, али и бројна бомбардовања последња два века), уништен је несхватљив број најзначајнијих српских рукописа који су представљали најбоља сведочанства о српском имену, идентитету, култури. Само током бомбардовања Београда, од стране нацистичке Немачке, 6. априла 1941. године, када је до темеља изгорела српска Народна библиотека, уништено је 350 хиљада књига и средњовековних ћирилских рукописа, посебно из периода од 12. до 15. века, дакле из златног периода српске средњовековне државности.

Иако је данас "Дечанска повеља" остала као један од малобројних докумената из кога се може проучавати српска старина, што увећава њен значај, још и у оно време било је јасно да је посреди величанствен подухват. У прилог томе говори чињеница да је владар Стефан Урош III упамћен управо по градњи овог манастира и по овом даровању, па је постао познатији народу и историји као Стефан Дечански.

Значај "Дечанске повеље" за општесловенску ономастику

Уз "Дечанску повељу", постоји још неколико српских владарских повеља: "Хиландарска" Стефана Немање из 1198, "Жичка" Стефана Првовенчаног из 1220, "Светостефанска" или "Бањска" краља Милутина из 1313-1318, "Грачаничка" краља Милутина из 1321-1322. и "Арханђелска" краља (потоњег цара) Стефана Душана из 1348. године.

Даровница Дечанима је, после пада Србије под Турску, вековима чувана међу манастирским зидинама, да би недуго после ослобођења била одштампана у Кнежевини Србији 1840, а јавности представљена 1841. године.

Писана је старим српкословенским језиком и по већем делу свог садржаја представља попис имања и становништва (мушкараца!) на поменутом простору. Осим што можемо сазнати који су све занати постојали у тој области, закључивати о животу људи у селима и градовима, изучавати топономастику, "Дечанска повеља" као уједно најобимнији сачувани именованост код Срба са Косова и Метохије, представља најбољи извор за проучавање не тек српске, већ словенске ономастике уопште.

Проф. Грковић наводи да је у "Дечанској повељи" забележено више од 30 хиљада именованих јединица [6] – словенског, хришћанског и, у изразитој мањини, влашко-романског и албанског порекла.

И поред чињенице да је од стране свештенства вршен одређени притисак да се у већој мери деци дају хришћанска имена (библијска, грчка, латинска), уочљиво је немерљиво богатство народних српских/словенских имена, те оних која су у директној вези са старом народном религијом и митологијом.

Српска/словенска имена у "Дечанској повељи"

Списак српских/словенских имена који следи писан је савременом српском ћирилицом установљеном реформом Вука Стефановића Караџића у 19. веку, осим у случајевима када у данашњој азбуци не постоји сагласност између графема и фонема оног времена.

Полазећи од модела којим се служила Милица Грковић [2], оставили смо "танко јер" – њ и "јат" – њ. Подсећамо да се, слично примерима у другим словенским језицима, ово "јат" (њ), у зависности од наречја, у српском изговарало као "е" (екавица), "(и)је" ((и)јекавица) или "и" (икавица).

Антропоними су представљени према азбучном редоследу, и то:

- (1) - у првом пасусу су имена која је Милица Грковић утврдила као српска/словенска и, уз остала, навела их у "Регистру антропонима и патронима" [2, 156-213],
- (2) - у другом, имена која смо додатно нашли у Милојевићевом издању "Дечанских хрисовуља" [1],
- (3) - а у трећем, антропоними које смо реконструисали на основу забележених патронима у "Дечанској повељи" [2, 156-213].

Б

(1)

Бабота, Бабуњц, Багреш, Бајалџц, Балван, Балија, Балко, Балоје, Баља, Баташ, Батило, Бер, Бера, Берак, Беран, Бере, Беривој, Берило, Берислав, Берихна, Берко, Бeroје, Беруј, Бестуд, Биковџц, Блажуј, Бобе, Богавџц, Богдан, Богдаша, Богде, Богдило, Богоило, Богина, Богиша, Бого, Богоје, Богослав, Богош, Богужив, Богуј, Богулин, Богун, Богут, Богута, Богушин, Бодин, Божа, Божан, Божета, Божин, Божић, Божлин, Божурин, Боја, Бојадин, Бојак, Бојан, Бојин, Бојиц, Бојица, Бојко, Бојчин, Бокта, Бокша, Бокшин, Бољак, Бољан, Бољерад, Бољеслав, Бољета, Бољин, Бољиц, Бољко, Бољчин, Бољшин, Боре, Борика, Борло, Борислав, Борић, Бориша, Бороје, Боруј, Борхан, Бочан, Бошан, Бошко, Браја, Брајак, Брајан, Брајен, Брајехна, Брајило, Брајимил, Брајислав, Брајић, Брајиша, Брајко, Брајун, Брајуна, Брал, Бране, Бранета, Бранислав, Бранко, Браноје, Брат, Брата, Братан, Братанџц, Братач, Братеша, Бративој, Братијан, Братије, Братило, Братислав, Братица, Братић, Братиш, Братко, Братован, Братоје, Братољуб, Братомил, Братонџг, Братослав, Братота, Братохна, Братош, Братуј, Братулко, Братул, Братун, Братуна, Братуш, Братушин, Братушко, Братхан, Братџн, Бритва, Брз, Брзота, Брлан, Брлић, Бугарин, Будак, Будан, Буде, Будивој, Будило, Будимир, Будислав, Будица, Будиша, Будља, Будмил, Буднић, Будоје, Буђен, Бујак, Бујан, Бујиша, Бујко, Бујсил, Буковџц, Букур, Булат, Булин, Буљн, Булан, Буљан, Бунџат, Бура, Бутко, Бучије, Бучић, Бушат, Бџжан, Бџлко, Бџлослав, Бџлош, Бџлша, Бџљц.

(2)

Богдаш, Богша, Болин, Брателин, Братуљ, Бунша.

(3)

Балша, Богдич, Богул, Бојета, Бранич, Братијак, Братодраж, Бунило, Бџлбрад, Бџљај.

В

(1)

Везилија, Велијан, Велимир, Велихнић, Величко, Велко, Велоје, Веселко, Видоје, Видослав, Видош, Вилчић, Винубрат, Витан, Витица, Витко, Витоје, Витомир, Витош, Вишан, Вишко, Влад, Владило, Владимир, Владислав, Владоје, Влк, Влка, Влкоје, Влкооча, Влкослав, Влкота, Влкохна, Влкша, Влчај, Влчина, Влчинић, Војак, Војан, Војило, Војимил, Војин, Војислав, Војихна, Војица, Војиша, Војко, Војнџг, Војсил, Волица, Воша, Врагооча, Вран, Вратислав, Врсајко, Врсал, Вршеџц, Врџмџц, Семил, Всерад.

(2)

Влчан.

(3)

Велихна, Вратимир, Вџк.

Г

(1)

Гал, Гален, Гальц, Галџи, Гаљен, Гвоздиј, Главатыц, Глеђ, Глкош, Глушыц, Годабрат, Годен, Годеслав, Годеша, Годоје, Годџбрат, Годџн, Годџслав, Годџша, Гоја, Гојак, Гојан, Гојило, Гојимир, Гојислав, Гојиша, Гојишин, Гојко, Гојтан, Голклас, Голозло, Голоје, Голуб, Голџм, Гоља, Гора, Гороцвџт, Горупџц, Гослав, Гостан, Гостило, Гостиша, Града, Градан, Граде, Граден, Градило, Градимир, Градислав, Градихна, Градиша, Градоје, Градџн, Грађ, Грата, Грдан, Грднос, Грдоман, Грдомил, Грдош, Грлин, Грљак, Грубан, Грубе, Грубыц, Грубша, Губер.

(2)

Гој, Гојмир, Гојша.

(3)

Гобин, Грбавыц, Грдуса, Гробша, Грубета, Грубина, Грубџша, Гурибрад.

Д

(1)

Даба, Дабе, Дабижив, Дабиша, Дабоје, Дабыц, Дајич, Дапче, Дарко, Дароје, Дарослав, Деја, Дејак, Дејан, Дејко, Дејчин, Десан, Десивој, Десило, Десимир, Десислав, Десиш, Десиша, Дехоје, Дехут, Деш, Дешко, Див, Дикан, Добравыц, Добран, Добраш, Добрашин, Добре, Добрен, Добренко, Добрета, Добретин, Добретко, Добреч, Добреш, Добрешко, Добријак, Добријан, Добрило, Добрин, Добрислав, Добрић, Добрихна, Добровој, Доброгост, Доброје, Доброман, Добромир, Добромысл, Добросин, Доброслав, Добросрд, Доброта, Добротић, Доброхвал, Доброхна, Доброш, Добруј, Добрько, Добрьчин, Добрьшан, Добрьшић, Добрџј, Добрџн, Добрџтин, Доја, Дојак, Дојан, Дојин, Дојко, Дојан, Дојин, Дојко, Доколџн, Доља, Дољак, Дољан, Дољин, Дољић, Дољко, Дом, Доман, Дош, Доша, Драгавыц, Драган, Драганьц, Драгета, Драгетин, Драги, Драгибрат, Драгија, Драгило, Драгина, Драгислав, Драгић, Драгиша, Драгле, Драгља, Драгље, Драгман, Драгмил, Драгмуж, Драгнџј, Драгован, Драговин, Драгоје, Драгојло, Драгоман, Драгомил, Драгород, Драгосин, Драгослав, Драгош, Драгуј, Драгул, Драгулин, Драгуљан, Драгутин, Драгуш, Драђа, Драђе, Драђета, Дража, Дражај, Дражан, Дражен, Дражеслав, Дражета, Дражетин, Дражило, Дражин, Дражинко, Дражмир, Дражоје, Дражут, Дражыц, Драја, Драјак, Драјић, Драјиц, Драјко, Дракчуј, Драља, Драњехна, Драшко, Држихна, Држоје, Друг, Другуј, Дружа, Дружба, Дружехна, Дружило, Дружоје, Дршко, Дубравыц, Дујак, Дујан, Дујин, Душан, Душле, Душул, Дџдослав, Дџдош.

(2)

Дељак, Долин.

(3)

Десирад, Десџн, Добримир, Добробуд, Доброста, Добрун, Догода, Драгигост, Драгобрат, Драгомир, Дражуј, Драгсин, Драгша, Дџван, Дџвча.

Ж

(1)

Живал, Живаљ, Живе, Жић, Жуд.

(2)

Жлеб (Жлџбџ).

(3)

Жарило.

З

(1)

Завида, Збор, Златар, Златоје, Зоран, Зорислав, Зуб, Зубач, Зџлодраг.

(2)

Зора.

(3)

Злобрада, Зломан, Змијан.

И

(1)

Инослав.

(3)

Инош.

Ј

(1)

Јакоје, Јакота, Јара, Јарко, Јароје, Јарослав, Јеж, Јунак, Јунота.

К

(1)

Калота, Каменар, Клињц, Кнез, Ковач, Козодер, Копил, Копрыц, Косматыц, Кострева, Котен, Котилко, Крајен, Крајимир, Крајислав, Крајиша, Крајко, Крајник, Крамол, Краса, Крејан, Крецул, Крушевыц, Крушыц, Крнџј, Кртеж, Крчелџј, Куделин, Кудџлин, Куманин, Курикућа, Къндџд.

(2)

Китомир, Кожан, Комумил.

(3)

Кљун, Костреша, Крагуј(ица), Красило, Красимир, Кртоје, Крџпиш, Кујак.

Л

(1)

Ладуш, Лале, Лалин, Лалко, Лалоје, Лалош, Лепчин, Лисица, Лихомил, Лоза, Лојеоча, Лишан, Луд, Љжимир, Љшко, Љпорџк, Љџпотих, Љџпчин.

(2)

Љжко.

(3)

Љџвај, Љџпота.

Љ

(1)

Љубак, Љубан, Љубен, Љубибрат, Љубимир, Љубихна, Љубоје, Љубол, Љубослав, Љубслав, Љубыц, Љубџн, Љупко.

М

(1)

Малић, Малчић, Мальц, Маља, Манислав, Мацан, Медан, Медвед, Медвџд, Медоје, Медош, Мекиња, Мекша, Меџавыц, Мизко, Мил, Милад, Миладин, Милак, Милан, Милатко, Милачин, Милаш, Милбрат, Милгост, Милдраг, Милдруг, Миле, Милен, Миленко, Милета, Милетин, Милетко, Милеш, Милеша, Милко, Милкун, Милкус, Милман, Милобрат, Милован, Милоје,

Милослав, Милота, Милотић, Милохна, Милош, Милта, Милтен, Милтош, Милтџн, Милуј, Милутин, Милуш, Милчин, Милчић, Милчуј, Милша, Милшић, Милџц, Милђј, Милџн, Миља, Миљак, Миљан, Миљен, Мира, Мирад, Мирак, Миран, Мире, Миреч, Миреш, Мирко, Мироје, Мирослав, Миротва, Мирош, Мирут, Мирчин, Мирчуј, Мирша, Миш, Младен, Младош, Младџн, Модра, Мојан, Мојиша, Мојко, Мрђен, Мрђица, Мршен, Мрмор, Мрша, Мрштен, Мужбрат, Муха, Мъглић, Мъчар, Мъхооча, Мџлтџн.

(2)

Мамило, Модра Гора, Мрђела.

(3)

Малета, Малеша, Малина, Малоје, Малча, Мећава, Милач, Милча, Момко, Мужило.

Н

(1)

Наглџша, Надиша, Належа, Налџшко, Невад, Негоје, Немања, Ненад, Ненада, Ненадеј, Ненадђј, Неноје, Нерад, Нине, Нинко, Ниноје, Нинослав, Нинош, Новак, Новша, Нџган, Нџгач, Нџгован, Нџгоје, Нџгомир, Нџгослав, Нџгота, Нџгош, Нџжило, Нџја, Нџта.

(3)

Наглота, Неган, Нешуст, Нџгун.

О

(1)

Облиз, Обрад, Обрадџц, Оброје, Одоје, Одолџн, Одоља, Озрак, Озран, Озрен, Озрило, Озриња, Озрислав, Озроје, Озрџн, Окоје, Олица, Отмич, Очиња.

П

(1)

Паук, Петан, Петина, Питомџц, Плнош, Побрат, Побратџц, Поброје, Површко, Погнета, Подраг, Позлата, Познан, Полуглав, Пољак, Пољашин, Помен, Пометко, Помил, Порад, Поручен, Пособџц, Почек, Почрња, Пратеж, Прве, Првко, Првоје, Првослав, Првота, Првош, Првчин, Првшић, Пргоје, Прибан, Прибат, Прибач, Прибе, Прибен, Прибетко, Прибил, Прибислав, Прибић, Прибица, Прибиш, Прибиша, Прибле, Прибо, Прибоје, Прибџц, Прибџн, Прија, Пријак, Пријан, Пријатељ, Пријезда, Пријко, Прикос, Припко, Припша, Приход, Продан, Продаша, Продоје, Прстыц, Пружен, Прџда, Прџдак, Прџдивој, Прџдило, Прџдислав, Прџдиша, Прџдоје, Прџдраг, Прџја, Прџјислав, Прџјко, Прџкала, Прџкочел, Прџљуб, Прџмил, Путислав.

(2)

Прибша, Пријко, Прикан, Прогон.

(3)

Пискота, Првша, Прџдихна, Прџдобар, Прџдун, Пџнич.

Р

(1)

(1)

Рад, Рада, Радак, Радан, Раде, Радеља, Раден, Раденко, Радета, Радетко, Радеша, Радешко, Радивој, Радије, Радика, Радило, Радин, Радислав, Радић, Радич, Радиш, Радиша, Радмуж, Радоба, Радобрат, Радов, Радован, Радовин, Радовџц, Радоје, Радојко, Радомир, Радомисъл, Радоња, Радооча, Радосин, Радослав,

Радоста, Радота, Радохна, Радош, Радуј, Радул, Радулин, Радуља, Радун, Радут, Радџ, Радђј, Радђн, Радђнко, Рађ, Рађен, Разум, Рај, Раја, Рајак, Рајан, Рајен, Рајин, Рајиша, Рајко, Рајчин, Рајшин, Рако, Ракојко, Растоје, Ратиш, Ратко, Раћко, Рахо, Рахоје, Рахол, Рахул, Рахуљ, Рахун, Рахут, Раш, Раша, Рашанин, Рашин, Рашко, Рашоје, Рашуј, Редило, Репина, Реч, Решето, Рибаш, Рихоје, Роб, Робан, Рогоух, Рошак, Ругља, Руд, Рудан, Рунко, Русин, Рухота.

(2)

Радко, Раћко, Разор, Ратиша.

(3)

Радогост, Радуш, Редивој, Рогош, Руга, Руђа, Рутеша, Рухоје.

С

(1)

Светслав (Светьслав), Свиноглав, Својило, Својко, Свркота, Седраг, Сестроња, Силко, Силоје, Сиљан, Синадин, Сирак, Скориша, Скоровој, Скороје, Скорота, Слав, Славко, Славоје, Славомир, Сладоје, Слађ, Слатко, Служица, Смил, Смол, Смолко, Смољан, Срамко, Срдак, Срдан, Срдило, Стагоје, Стаја, Стајак, Стајило, Стајиша, Стајка, Стајко, Стан, Станило, Станимир, Станислав, Станиша, Станко, Станоје, Станџ, Строја, Стројислав, Стрђзимир, Стрђзо, Стрђја, Сучијак.

(2)

Сладко, Ставер, Сумња.

(3)

Свирыц, Славиј, Славџ, Словимир, Срђмџ, Станета, Стрђзоје, Сурыц.

Т

(1)

Тврдан, Тврде, Тврден, Тврдислав, Тврдиша, Тврдоје, Тврдђн, Твртко, Тихан, Тихоје, Тихомир, Тихослав, Тихулин, Тишан, Тођебрат, Тола, Толак, Толан, Толијак, Толило, Толимир, Толин, Толислав, Толиша, Толко, Толоје, Тољен, Трсивлк, Трцало, Туђкрај, Тђшемир.

(2)

Тануш, Торник, Трилолко (заведен са презименом Радушић), Трошан, Тђш'мир.

(3)

Тихобрат, Тихул, Трчко.

У

(1)

Увратич, Угнђд, Узина, Укопај, Уљар, Умђн, Утол, Утђх, Утђша, Утђшен, Ухилџ, Ушоје.

(3)

Утољџ.

Х

(1)

Хвалислав, Хвалоје, Хинат, Хлап, Хлапџ, Ходак, Ходан, Ходач, Ходивој, Ходислав, Ходоје, Хотило, Храбре, Храбрина, Храја, Храјиша, Хран, Храна, Хране, Хранен, Хранетко, Хранило, Хранимир, Хранислав, Хранић, Храниша, Хранко, Храноје, Хранота, Хранта, Хранча, Хранче, Хранчуј, Хранџ, Хранђн, Хрватин, Хрс, Хула, Хуља.

(3)

Хвалан, Ходимир, Хранета.

Ц

(3)

Црљен.

Ч

(1)

Чапыц, Чибуд, Чипыц, Черноглав, Чрнѣл, Чртало, Чудан.

(2)

Чич'вар (Чнч'варь).

(3)

Чапко, Чрнат.

Ш

(1)

Шакоје, Шапран, Шарул, Шевѣј, Ширан, Шиша, Шишат, Шишман, Шишоје, Штрбыц, Шушко.

(3)

Шаптѣј, Штульц, Шъвѣц.

Могућност постојања још једног српског имена

Истраживач, проф. др Милица Грковић је до сада учинила најзначајније и најобимније проучавање "Дечанске повеље" и резултате представила у књизи "Имена у Дечанским хрисовуљама" [2]. Међутим, велики број касније написаних српских именована приликом обраде имена потврђених у средњем веку, најчешће је "Дечанску повељу" консултовао посредно. Усудили бисмо се да сугеришемо да се, уз горе наведена имена из Милојевићевог издања, може размотрити постојање још једног ретког старог српског имена.

Реч је о имену МОДРА ГОРА.

Прилог: детаљ са 18. стране "Дечанских хрисовуља" штампаних, према оригиналу, 1880. године [1, 18].

ПОД САКОВ'ЦЬ И КАКО ТРЕПЕТ'НИКЪ ПОТЕУЕ ИС' ПРВКОГА
ЛОУГА. И ПРИСТАЕ ОУ ИСА'ШАНИЦОУ. СЕЛО ОУ ЛОКША И ХРА-
НОЈЕ А БРАТЬ МОУ ЛАЗАРЬ И БОГОСЛАВЬ ХРАНОЈЕВИКЪ А ДВЪ
МОУ ТОЛСЛАВЬ. МИА'ЦЬ А СИНЬ МОУ РАДОСЛАВЬ И ДОБРЕТ'КО.
А БРАТ МОУ КОУШАНИЦЬ А СИНЬ МОУ ПРИВЕНСЛАВЬ. ПРНБ'ЦЬ
КЮРАНИКЪ. МИЛОШЬ А СИНЬ МОУ РАДОСЛАВЬ А БРАТ МОУ
МОДРА ГОРА А СИНЬ МОУ ТВРДОЈЕ. РАДОУИ ТРОШАНОВНИКЪ.
(fol. 23) ПОПЬ БЕР'КО А БРАТ МОУ БРАМКЪ. А СИНЬ МОУ
ГОВСЛАВЬ И БРАНСЛАВЬ. А БРАТ МОУ ѠЗРОЈЕ. РАДОХ'НА А
СИНЬ МОУ БОГОЈЕ И ВОНСЛАВЬ. ПОПЬ ВОНКО А СИНЬ МОУ РА-
ЛОСЛАВЬ. И МИА'МАИЬ И РАШАИЬ. РАНКО А СИНЬ МОУ ДОБРО-

Текст "Милош а син му Радослав а брат му Модра Гора а син му Тврдоје" се може читати на два начина:

- "Милош, а син му Радослав, а брат му Модра. Гора, а син му Тврдоје" и
- "Милош, а син му Радослав, а брат му Модра Гора, а син му Тврдоје".

Иако таква имена постоје ("Модра" и "Гора"), помишљамо да у овом случају није реч о два имена. На то нам могу указати (додуше, не сасвим доследни) знаци интерпункције и наведене породичне везе (fol. 22).

На закључак да би Модра Гора могло бити име, уз чињеницу да га је на истоветан начин прочитао Димитрије Богдановић [10, 18], додатно нас упућује и поређење са једним другим потврђеним именом. Голо Зло је такође пописан у "Дечанској повељи", са браћом Радулом и Радомиром и као таквог проф. Грковић га уводи у "Регистар антропонима и патронима" [2, 169]. Међутим, у овом случају постоји и олакшавајућа околност – име Голо Зло је потврђено и кроз патроним Голозловић.

Ипак, има још примера у којима није дошло до потпуног стапања, попут ових: Леп Чин (Лепчин), Гол Клас (Голклас), Драг Муж (Драгмуж), Муж Брат (Мужбрат) и др.

О топониму сигурно не може бити речи, јер је топоним непосредно пре тога назначен – село Улоћани (Оулокџан).

Из претходног бисмо могли претпоставити да је у 14. веку, недалеко од Пећи (ка Комову), у селу Улоћани, живео човек који се звао Модра Гора. Брат му се звао Милош, синовац – Радослав, а имао је сина Тврдоја. Били су, попут већине, Срби и имали су извесних обавеза према манастиру Дечани, како је то "Повељом" наложио Стефан - "краљ свих српских и поморских земаља" [1, 3].

Важност "Дечанске повеље" за истраживање српске/словенске повести уопште

Истраживање имена, као што је познато, има још једну пресудну улогу - на основу њих недвосмислено се утврђује етничка припадност становништва. Ако знамо да је српска/словенска и хришћанска имена носило више од 90 % уписаних на простору датом у власништво манастиру Дечани, лако је закључити који је народ представљао изразиту већину.

Подсећамо да је реч не само о делу простора јужне српске покрајине Косова и Метохије, већ и суседне Албаније, односно оним селима из северне Албаније која су била обухваћена пописом у "Дечанској повељи". Тако, села у околини Алтина, на јужним падинама Проклетија (слив Валбоне), њих десет, имају укупно 91,66 % словенских и 5,35 % хришћанских имена, остатак чине имена несловенског и нехришћанског порекла [3]. Само једно село, Грева, одудара од уобичајене слике са 20 % словенских, 65,71 % хришћанских и 14,29 % албанских имена, или имена другог порекла [3].

Још катун Тузи и село Кушево у околини Скадарског језера пружају сличну етничку слику као село Грева [3]. Све остале насеобине чини становништво искључиво словенског порекла, изнад 90 одсто.

У вези са етничком припадношћу целокупног пописаног људства у "Дечанској повељи", Димитрије Богдановић у "Књизи о Косову" [4] износи конкретне податке: "Албанске су само три насеобине (од 89), и то два села у Алтину и Зети, и један катун, такође у Зети, тако да су од 2166 ратарских кућа и 266 "кућа" у катунима (тј. од укупно 2432 куће) само 44 албанске, дакле 1,80%."

Зато је "Дечанска повеља" чврст доказ територијалног простирања српског живља и српске културе и као таква, неопходна у већини проучавања која се тичу историје и културе свих Словена.

Литература

1. "Дечанске хрисовуље" – издао Милош С. Милојевић. Гласник Српског ученог друштва, штампано у Државној штампарији у Београду, 1880.
2. "Имена у Дечанским хрисовуљама" – Милица Грковић. Филозофски факултет у Новом Саду, Институт за јужнословенске језике; Нови Сад, 1983.
3. "Лична имена у неким насељима северне Албаније и словенско-албанске везе у светлу антропонимије" – Милица Грковић. "Становништво словенског поријекла у Албанији", Зборник радова са Међународног научног скупа одржаног на Цетињу 21-23. јун 1990. Електронско издање:
http://www.rastko.rs/rastko-al/zbornik1990/mgrkovic-imena_1.php
4. "Књига о Косову" – Димитрије Богдановић. Српска академија наука и уметности, посебна издања. Београд, 1986. Електронско издање:
http://www.kosovo.net/sk/rastko-kosovo/istorija/knjiga_o_kosovu/index.html
5. "Глас јавности" од 21.01.2009;
<http://www.glas-javnosti.rs/clanak/tema/glas-javnosti-21-01-2009/nece-proci>
6. "Дан" од 05.03.2010;
<http://www.dan.co.me/?nivo=3&rubrika=Fejton&clanak=221992&najdatum=2010-03-03&datum=2010-03-05>
7. "Српске државе половином XIV века" – др Милош Благојевић. "Завод за уџбенике и наставна средства" Београд / Издавачка установа Завод за картографију "Геокарта" Београд.
8. "Старословенски језик - правопис, гласови, облици, примери са речником" – Светозар Николић. "Бард-Фин" Београд / "Романов" Бања Лука, 2005.
9. "Дечанске хрисовуље" – Павле Ивић и Милица Грковић. Институт за лингвистику, Нови Сад, 1976.
10. "Косово у повељама српских владара" – превод повеља Димитрије Богдановић. "Бесједа"/"Ars Libri", Бања Лука – Београд, 2000.